

мъка. Вече мнозина сж ходили тамъ въ замъка да дирятъ имането, ала, който е влѣзълъ тамъ, не е вече излѣзълъ. Заради това и властѣта е запрѣтила влизането въ замъка и всички хора знаятъ за това и се прѣдпазватъ.

Момъкътъ слушаше съ внимание и когато чифликчията довърши разказа си, той заяви, че има голѣмо желание да отиде въ замъка; похвали се, че е смѣлъ, и че нѣма страхъ отъ нищо. Чифликчията го убѣждаваше и даже молѣше да се откаже отъ желанието си, ала флейтистътъ каза, че не си жали живота и иска непрѣменно да отиде и влѣзе въ кулата. Никакви молби не помогнаха.

Чифликчията даде заповѣдъ тогава, и двама негови слуги запалиха два фенера и придружиха смѣлия флейтистъ до замъка. Като стигнаха до тамъ, слугитѣ се върнаха обратно въ чифлика съ единия фенеръ, а другия оставиха на смѣлия момъкъ. Флейтистътъ влѣзе смѣло въ замъка и се покачи по една стълба навжтрѣ. Като изкачи стълбата, той се намѣри въ една голѣма зала, съ много врати наоколо. Той отвори първата врата, влѣзе вжтрѣ, седна на една стара маса, която се намираше тамъ, постави фенера отгорѣ и започна да свири съ флейтата. Горкиятъ чифликчия не можѣ да засни цѣлата нощъ отъ грижи за момъка и се поглеждаше прѣзъ прозореца навънъ. Той се радваше винаги, когато дочуеше, че гостенинтътъ му още свири. Ала, когато часовникътъ му удари единадесетъ, свирната замлъкна, и той се уплаши, като си помисли, че сега вече дяволътъ, или духътъ, или пъкъ друго каквото и да е, което обитаваше замъка, е прѣвило врата на хубавия момъкъ. А пъкъ свиращътъ редѣше безъ страхъ една по една пѣснитѣ и нехаеше. По едно врѣме го налѣгна гладъ, за-

щото май не бѣше много ялъ при чифликчията, та стана да поразгледа насамъ-нататъкъ изъ стаята. На едно мѣсто той съгледа едно гърне, пълно съ неварена леща, а на една друга маса заблѣжи ссждъ съ вода, — другъ съ соль, а трети съ вино. Бърже-бърже той налѣ вода въ гърнето съ лещата, турѣа соль отгорѣ, накладе огънь на коминя, защото имаше и дърва, и си свари лещена чорба. До като да се свари лещата, той изпи шишето вино и пакъ започна да свири съ флейтата. Когато лещата уврѣ, той я дрѣпна отъ огъня, насипа я въ една паница, която стоеше готова на масата, и се наяде сладко-сладко. Сега той погледна часовника си и бѣше тъкмо сръднощъ. Веднага една врата се отвори и въ стаята влѣзоха двѣ дълги черни човѣчета и внесоха единъ мъртвешки ковчегъ, безъ да продуматъ дума. Тѣ сложиха ковчега прѣдъ флейтиста, който си ядеше спокойно и не се смути никакъ; пакъ мълчишкомъ си излѣзоха изъ сжщата врата. Когато се отдалечиха, флейтистътъ скокна

